

Arrest

nr. 89 922 van 17 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. BEEKEN
Kraasbeekstraat 41
3390 TIELT-WINGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 september 2011 houdende de weigering tot afgifte van een visum voor gezinshereniging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 november 2011 met referentienummer 11549.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DRAULANS, die *loco* advocaat R. BEEKEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 9 mei 2011 een visumaanvraag in met het oog op gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot.

Op 30 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot afgifte van een visum voor gezinshereniging. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“(…)

Wettelijke referenties: Art. 40 ter Beperkingen:

- *Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan heeft niet aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.*
- *Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken.*
- *Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. (...)*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de wet en van de motiveringsplicht.

Verzoekster zet in een eerste onderdeel van haar middel het volgende uiteen:

“De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat luidens artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 (de Vreemdelingenwet), zoals gewijzigd door de wet van 8 juli 2011 de Belgische onderdaan tot verblijf moest aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikte, die minstens gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14 §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Vermits verzoekster haar visumaanvraag indiende op 11 mei 2011, maakt verwerende partij onterecht toepassing van de wet van 15 december 1980 zoals gewijzigd door de wet van 8 juli 2011.

De nieuwe wet van 8 juli 2011, in werking getreden op 22 september 2011, kan immers geen retro-actieve toepassing beogen.

De toepassing van het nieuwe art. 40ter door verweerster is dus volkomen onjuist.

Zulks heeft zijn belang nu het oude art. 40ter en het nieuwe art. 40ter van genoemde wet sinds de wetwijziging van 8 juli 2011 fundamenteel verschillen.

Immers eiste het oude art. 40ter louter dat de Belgische onderdaan diende aan te tonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de verzoeker tijdens het verblijf ten laste van de openbare overheden komt te vallen, noch meer, noch minder, terwijl het nieuwe art. 40ter vereist dat 120% van de in art. 14 § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 vermelde inkomensgrenzen als toelatingscriterium worden gehanteerd.

Gezien het verbod op retro-actieve werking van de wet kon verweerster als inkomensgrens dan ook onmogelijk het art. 14 § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie hanteren, laat staan de aldaar vermelde sinds 1 september 2011 in voege getreden geïndexeerde inkomensgrenzen.

Het eerste middel is derhalve gegrond wegens schending van de wet.”

2.2 Waar verzoekster betoogt dat de motiveringsplicht is geschonden omdat ten onrechte de ‘nieuwe’ bepalingen van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging werden toegepast, kan zij niet worden gevolgd.

De nieuwe bepalingen van voormelde wet van 8 juli 2011 zijn gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 11 september 2011 en zijn van kracht sinds 22 september 2011. De bestreden beslissing werd genomen op 30 september 2011 en past bijgevolg terecht de nieuwe bepalingen van de wet van 8 juli 2011 toe.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“(…) Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

(…)”

De bestreden beslissing schendt aldus artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet, evenmin als de wet van 8 juli 2011, doordat wordt vereist dat verzoeksters echtgenoot een inkomen kan aantonen dat voldoet aan 120% van de in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 vereiste inkomensgrenzen.

Waar verzoekster betoogt dat de ‘nieuwe’ wet retroactief wordt toegepast, kan zij evenmin worden gevolgd.

De wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging, is gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 12 september 2011 en trad in werking 10 dagen na de publicatie ervan, met name op 22 september 2011. Aangezien de bestreden beslissing op 30 september 2011 werd genomen, is er geen sprake van ‘retroactiviteit’. De wetgever heeft geopteerd voor de directe werking van de wet van 8 juli 2011, zonder in overgangsmaatregelen te voorzien. In overeenstemming met het beginsel van non-retroactiviteit en de onmiddellijke werking van de nieuwe regel, gebeurt de beoordeling zonder retroactieve werking en moet de van de op dat ogenblik van kracht zijnde wetgeving toegepast worden (RvS 9 maart 2011, nr. 211.869).

Verzoekster toont geen schending aan van de “wet” en/of van de “*motiveringsplicht*”.

2.3. In een tweede onderdeel van haar eerste middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Ondergeschikt, in geval per impossibile toch het nieuwe art. 40ter moet worden toegepast, diende verzoekster de bestaansmiddelen van de heer Y.M. (...) zoals ze zich voordeden op 11 mei 2011 te toetsen aan de per 11 mei 2011 toepasselijke geïndexeerde inkomensgrenzen, en niet de inkomensgrenzen zoals van toepassing op het moment van de beslissing, met name 30 september 2011.

Of men over de juiste bestaansmiddelen beschikt dient immers beoordeeld op het moment van de aanvraag, zo niet zouden de aanvragers permanent achter de feiten aanhollen ingevolge eventuele wetswijzigingen (indexaanpassingen en constante welvaartsaanpassingen van de leeflonen in art. 14 §1, 3° van de wet van 26 mei 2002).

Zou verweerster in voorkomend geval per impossibile toch terecht de inkomensgrenzen van 30 september 2011 hanteren, diende zij deze uiteraard te toetsen aan de bestaansmiddelen van de heer Y.M. (...) op 30 september 2011.

Tenslotte ontbeert de beslissing de concrete feitelijke overwegingen waarop de beslissing is gebaseerd. Het is immers onduidelijk of de verwerende partij over geen enkele gegevens beschikt, dan wel dat ze er wel over beschikt maar dat ze niet toereikend, niet stabiel, of niet regelmatig zijn en waarom.

De motivering is bijgevolg onjuist.

De motivering is eveneens niet afdoende.

De bestreden beslissing wordt onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen, zodat onderhavige motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, <http://www.iuridat.be/cgi/iuris/iurn.pl>).

De formele motiveringsplicht houdt bovendien een substantiële vormvereiste in. De schending ervan maakt de beslissing onwettig (schending art. 149 G.W. en art. 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen), zodat Uw Raad deze bestuurshandeling behoort te vernietigen.”

2.4 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van de afgifte van het visum-gezinshereniging wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarin wordt vereist dat de Belgische echtgenoot *“over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.”* Tevens wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat het inkomen van verzoeksters echtgenoot hieraan niet voldoet.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoekster betoogt dat het al dan niet beschikken over voldoende bestaansmiddelen, beoordeeld moet worden op het moment van de aanvraag, omdat de aanvrager anders permanent achter de feiten zou aanhollen ingevolge wetswijzigingen, voert verzoekster eerder de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Daargelaten de vraag of de beoordeling van de bestaansmiddelen dient te gebeuren op het ogenblik van de aanvraag van het visum dan wel op het ogenblik van de beslissing toont verzoekster haar belang bij deze grief niet aan nu zij niet aantoonde dat indien verweerder rekening zou hebben gehouden met de inkomensgrens zoals deze op het ogenblik van de aanvraag werd vastgelegd, haar echtgenoot wel degelijk zou hebben voldaan aan de minimale inkomensvereisten.

Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij meent dat de beslissing de concrete feitelijke overwegingen waarop de beslissing is gebaseerd, ontbeert. Verweerder motiveert zoals hoger reeds gesteld, duidelijk dat *“De Belgische onderdaan niet (heeft) aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie”*. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. De vaststelling dat verzoeksters echtgenoot niet heeft aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, volstaat om de afgifte van een visum voor gezinshereniging te weigeren. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de voorwaarden voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Een schending van de formele of de materiële motiveringsplicht en van de “wet” wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.5 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. Verzoekster licht haar middel als volgt toe:

“Uit de door de heer Y.M. (...) had bijgebrachte financiële gegevens (stuk 2) blijkt dat hij in 2010 een jaarlijks belastbaar inkomen genoot van € 11.447,69, oftewel € 953,97 per maand. Bovendien beschikt hij ook in 2011 over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen. Blijkbaar heeft verwerende partij onvoldoende de toepasselijkheid van de wetsbepalingen nagegaan waardoor zij ook aan het correcte onderzoek van deze bestaansmiddelen voorbijgegaan is. Daaruit volgde dat verwerende partij ook geen verder nazicht deed over de gezinssituatie. Het zou bovendien in strijd zijn met het redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel om bestaansmiddelen van 11 mei 2011 te toetsen aan inkomensgrenzen die pas maanden later (1 september 2011) van kracht worden ingevolge indexatie en welvaartsaanpassingen.”

2.6 De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Uit de bespreking onder het eerste middel is reeds gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid tot de conclusie is gekomen dat de afgifte van een visum voor gezinshereniging dient te worden geweigerd, gelet op het feit dat één van de grondvoorwaarden voor een gezinshereniging niet is vervuld. Verweerder stelt op correcte wijze vast dat verzoeksters echtgenoot niet over de vereiste bestaansmiddelen beschikt. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt duidelijk dat het hebben van een vast inkomen op zich niet volstaat. Dit inkomen moet ook voldoende hoog zijn, met name moeten de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Zoals reeds werd besproken onder het eerste middel, daargelaten de vraag of verweerder het door verzoekster op 9 mei 2011 bijgebrachte inkomen mocht toetsen aan de inkomensgrenzen zoals deze werden vastgesteld op het ogenblik van de bestreden beslissing, toont verzoekster niet aan dat het inkomen van haar echtgenoot zoals het door haar werd voorgelegd, voldeed aan de op 22 september 2011 geldende inkomensgrens. Verzoekster maakt met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster toont niet aan met welke elementen waarvan verweerder op het ogenblik van de bestreden beslissing kennis had of kennis diende te hebben, verweerder geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder is geenszins onzorgvuldig te werk gegaan door het inkomen zoals het aan hem ter kennis werd gebracht te toetsen aan de inkomensgrenzen zoals bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Een schending van het zorgvuldigheids- of rechtszekerheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN